

Nr 3.
ROK XXI

WARSZAWA
18 LIPCA 1939

DZIENNIK URZĘDOWY

T R E Ś Ć :

CZĘŚĆ I — ZARZĄDZENIA:

36. USTANOWIENIE OKRĘGU KOMPETENCYJNEGO KONSULATU R. P. W UNGWARZE.
37. USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W BALTIMORE.
38. USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W SALISBURY.
39. USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W TURYNII.
40. USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W HANOI.
41. USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W SAN JUAN.
42. OPIEKA NAD POLSKIMI UCZESTNIKAMI ZJAZDÓW I SPOTKAŃ MIĘDZYNARODOWYCH.
43. ŚWIADECTWA POCHODZENIA TOWARÓW.
44. URLOPY.

CZĘŚĆ II — KOMUNIKATY:

45. RUCH SŁUŻBOWY.
 46. ZMIANY ADRESÓW URZĘDÓW ZAGRANICZNYCH.
-
-

CZĘŚĆ I.**36.**

B. Pers. 425/8.

**USTANOWIENIE OKRĘGU KOMPETENCYJNEGO KONSULATU R. P.
W UNGWARZE.**

W związku z ustanowieniem Konsulatu R. P. w Ungwarze, niniejszym określam granice okręgu kompetencyjnego tego Konsulatu, który obejmuje komitaty: Abanjorna, Ung, Ugocsa, Bereg i Marmaros.

Warszawa, dnia 19 maja 1939 r.

37.

B. Pers. 667/1/Baltimore.

USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W BALTIMORE.

Niniejszym ustanawiam Konsulat Honorowy R. P. w Baltimore.

Okrąg Konsularny tego Konsulatu Honorowego obejmuje obszar stanu Maryland.

Konsulat Honorowy R. P. w Baltimore podlega służbowo Ambasadzie R. P. w Waszyngtonie za pośrednictwem Konsulatu Generalnego R. P. w New Yorku.

Warszawa, dnia 25 maja 1939 r.

38.

B. Pers. 667/Salisbury/1.

USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W SALISBURY.

Niniejszym ustanawiam Konsulat Honorowy R. P. w Salisbury.

Okrąg konsularny tego Konsulatu Honorowego obejmuje obszar północnej i południowej Rodezji.

Konsulat Honorowy R. P. w Salisbury podlega służbowo Konsulatowi Generalnemu R. P. w Londynie a za jego pośrednictwem Ambasadzie R. P. w Londynie.

Warszawa, dnia 29 kwietnia 1939 r.

39.

B. Pers. 667/Turyń/1.

USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W TURYNIE.

Niniejszym ustanawiam Konsulat Honorowy R. P. w Turynie.

Okrag konsularny tego Konsulatu Honorowego obejmuje obszar prowincyj: Turyn, Aosta i Cuneo.

Konsulat Honorowy R. P. w Turynie podlega służbowo za pośrednictwem Konsulatu Generalnego R. P. w Mediolanie Ambasadzie R. P. w Rzymie.

Warszawa, dnia 29 kwietnia 1939 r.

40.

B. Pers. 667/Hanoi/1.

USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W HANOI.

Niniejszym ustanawiam Konsulat Honorowy R. P. w Hanoi (Indochiny).

Konsulat Honorowy R. P. w Hanoi podlega służbowo Ambasadzie R. P. w Paryżu za pośrednictwem Konsulatu Generalnego R. P. w Marsylii.

Warszawa, dnia 31 maja 1939 r.

41.

B. Pers. 667/San Juan/2.

USTANOWIENIE KONSULATU HONOROWEGO R. P. W SAN JUAN.

Niniejszym ustanawiam Konsulat Honorowy R. P. w San Juan (Porto Rico).

Okręg konsularny tego Konsulatu Honorowego obejmuje obszar Wyspy Porto Rico.

Konsulat Honorowy R. P. w San Juan podlega służbowo Ambasadzie R. P. w Waszyngtonie za pośrednictwem Konsulatu Generalnego R. P. w New Yorku.

Warszawa, dnia 20 czerwca 1939 r.

42.

P. I. 184/Og.

OPIEKA NAD POLSKIMI UCZESTNIKAMI ZJAZDÓW I SPOTKAŃ MIĘDZYNARODOWYCH.

W związku z okólnikiem Prezesa Rady Ministrów nr 13 z dn. 7.V. 37 r. w sprawie wyjazdów za granicę i udziału w kongresach (Dz. Urz. MSZ nr 4, poz. 31 z dn. 20.VII. 1937 r.) zarządzam co następuje:

1. Uczestników zjazdów i spotkań międzynarodowych należy przed wyjazdem z Polski pouczyć o obowiązku zgłaszania się we właściwych urzędach

zagranicznych niezwłocznie po przybyciu na miejsce. W miejscowościach, w których obok urzędu dyplomatycznego znajduje się również urząd konsularny R. P. zgłaszać się należy w obu urzędach.

2. W razie niezastosowania się uczestników polskich do powyższego obowiązku, właściwe urzędy zagraniczne powinny z własnej inicjatywy nawiązać z nimi kontakt.

3. Kierownicy urzędów zagranicznych obowiązani są:

a) otaczać opieką członków polskich uczestników zjazdów i spotkań międzynarodowych,

b) dążyć do wyzyskania ich pobytu dla celów pracy urzędu w odpowiednim zakresie,

c) zapewnić uczestników o całkowitym poparciu i opiece ze strony urzędu w razie potrzeby,

d) dawać wobec władz i instytucji miejscowych wyraz temu, że uczestnicy polscy znajdują się pod opieką urzędu i w bliskim z nim kontakcie.

4. Obowiązek utrzymywania kontaktu z uczestnikami polskimi zjazdów i spotkań międzynarodowych nie powinien się ograniczać tylko do strony formalnej np. wymiany biletów wizytowych. Kierownicy urzędów zagranicznych lub wyznaczeni przez nich urzędnicy powinni wejść w bezpośredni, osobisty kontakt z uczestnikami. Należy przy tym:

a) zapoznać uczestników z miejscowymi warunkami, wśród których mają działać (zwyczaje, nastroje itp.),

b) uzyskać od nich informacje o ich wystąpieniach i zamierzeniach,

c) wyzyskać pobyt uczestników polskich pod względem propagandowym,

d) ułatwić im nawiązanie lub utrwalenie stosunków z odpowiednimi sferami miejscowymi.

5. Urząd zagraniczny powinien czuwać nad tym, ażeby oświadczenia i wystąpienia uczestników polskich, mogące zawierać momenty polityczne oraz wszelkie ich przemówienia publiczne były uprzednio z nim uzgodnione.

6. Kierownicy urzędów zagranicznych powinni czuwać nad tym, by udział uczestników polskich w zjazdach i spotkaniach międzynarodowych oraz wszelkie osiągnięte przez nich dodatnie wyniki znalazły należyty wyraz w prasie miejscowej i polskiej.

7. Sprawozdania z wystąpień polskich uczestników zjazdów i spotkań międzynarodowych należy wysyłać w jednym egzemplarzu z odpisem do merytorycznie właściwego wydziału Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Do sprawozdań mogących zainteresować inne urzędy i instytucje, należy dołączać dodatkowe odpisy.

43.

R. E. 65/18.

ŚWIADECTWA POCHODZENIA TOWARÓW.

1. Obowiązki urzędów zagranicznych R. P. w zakresie świadectw pochodzenia towarów polegają na informowaniu o przepisach dotyczących świadectw pochodzenia, oraz na ich wizowaniu.

Cel świadectwa pochodzenia towarów.

2. Świadectwo pochodzenia towarów jest dokumentem, stwierdzającym pochodzenie towarów z określonego kraju.

3. Art. 19 Prawa Celnego (Dz. U. R. P. nr 84 z 1933 r., poz. 610) oraz Przepisy Wykonawcze do Prawa Celnego (Dz. U. R. P. nr 90 z 1934 r., poz. 820) ustalają definicję kraju pochodzenia towarów w sposób następujący:

(1) Krajem pochodzenia płodów przyrody jest kraj, w którym płody były wyhodowane, zebrane, wydobyte, albo w inny sposób otrzymane.

(2) Krajem pochodzenia wyrobów gotowych lub półgotowych jest kraj, w którym wyroby zostały wytworzone.

(3) Płody oraz wyroby wyprodukowane w jednym kraju, a poddane w innym kraju obróbce lub przeróbce, uważa się za pochodzące z kraju, w którym dokonano obróbki lub przeróbki, jeżeli co najmniej 50% ogólnej wartości towaru, po dokonaniu obróbki lub przeróbki, przypada na koszty robocizny i materiałów, pochodzących z kraju, w którym dokonano tej przeróbki lub obróbki.

4. Świadectwa pochodzenia towarów wymagane są przy przywozie towarów do polskiego obszaru celnego:

a) w celu uzyskania zniżek konwencyjnych na towary wymienione w umowach handlowych.

b) przy stosowaniu specjalnych pozwoleń na przywóz lub zwolnień od cła.

c) przy stosowaniu stawek kolumny drugiej Taryfy Celnej Przywozowej.

5. Wystawianie świadectw pochodzenia towarów regulowane jest umowami handlowymi oraz zarządzeniami Ministerstwa Skarbu i Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Świadectwa pochodzenia towarów przy stosowaniu cel konwencyjnych.

6. (1) Cło konwencyjne w myśl umów handlowych stosowane jest zasadniczo po przedłożeniu świadectwa pochodzenia towarów.

(2) Dla towarów pochodzących z któregośkolwiek z krajów traktatowych urząd celny może zastosować określone w umowach handlowych zniżki i stawki celne bez świadectwa pochodzenia w następujących przypadkach:

a) przy odprawie celnej towarów, przywożonych w niewielkich ilościach — jako wzory i próbki;

b) przy odprawie celnej towarów, przywożonych w niewielkich ilościach w przesyłkach pocztowych lub loniczych, nie mających charakteru handlowego, jeżeli niehandlowy charakter przesyłki wynika z rodzaju towaru lub ze stosunków odbiorcy;

c) przy odprawie celnej towarów nie mających charakteru handlowego, przywożonych w niewielkich ilościach razem z przedmiotami zwalnianymi od należności celnych na podstawie art. 22 prawa celnego;

d) przy odprawie celnej towarów, przywożonych w niewielkich ilościach do własnego użytku przez mieszkańców granicznego pasa celnego oraz przez turystów, jadących za przepustkami turystycznymi.

(3) Nie mogą być przyznawane bez świadectwa pochodzenia te zniżki konwencyjne, których stosowanie jest ograniczone w myśl umów handlowych do określonego kontyngentu celnego towarów. Nie dotyczy to

jednakże towarów, przywożonych w niewielkich ilościach do własnego użytku przez podróżnych (a w tym i turystów, jadących za przepustkami turystycznymi) oraz przez mieszkańców granicznego pasa celnego.

(4) Jeżeli w myśl umów handlowych odprawa celna pewnych towarów z zastosowaniem przewidzianych w tych umowach zniżek i stawek celnych jest ograniczona do ściśle określonych urzędów celnych, to odprawa taka również w przypadkach wymienionych w ust. (2) nie może być dokonana w innych urzędach celnych.

(5) Jeżeli zastosowanie zniżki lub stawki celnej, przewidzianej w umowie handlowej, zostało uzależnione w myśl tej umowy od przedłożenia specjalnych dokumentów (zaświadczeń, certyfikatów itp.), to zniżki i stawki celne mogą być zastosowane również na podstawie tych dokumentów bez żądania świadectwa pochodzenia, o ile zawierają one wyraźne stwierdzenie kraju pochodzenia towaru.

Świadectwa pochodzenia towarów przy stosowaniu specjalnych pozwoleń na przywóz lub zwolnień od cła.

7. (1) Przy odprawie celnej towarów z zastosowaniem specjalnych pozwoleń na przywóz, wydawanych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu oraz przy odprawie celnej towarów z zastosowaniem pozwoleń Ministra Skarbu na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła, strona obowiązana jest przedłożyć świadectwo pochodzenia dla towaru przy odprawie celnej tylko w następujących przypadkach:

a) gdy pozwolenie na przywóz względnie pozwolenie na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła tego wymaga,

b) gdy towar został przywieziony do polskiego obszaru celnego nie bezpośrednio z kraju pochodzenia, lecz za pośrednictwem kraju trzeciego. W tym ostatnim przypadku urząd celny może odstąpić od żądania świadectwa pochodzenia, jeżeli pochodzenie towaru wynika w sposób niewątpliwy z rodzaju towaru i jego opakowania.

(2) Jeżeli towar został przywieziony bezpośrednio z kraju pochodzenia a pozwolenie przywozu względnie pozwolenie na zastosowanie cła zniżonego lub zwolnienia od cła nie zawiera warunku przedstawienia świadectwa pochodzenia, wówczas kraj pochodzenia odprawianego towaru może być udowodniony deklaracją celną nadawcy lub dokumentami przewozowymi, jak np. listem przewozowym, konosamentem itp.

(3) Bezpośredni przywóz ma miejsce wówczas, gdy dokument przewozowy został wystawiony w kraju pochodzenia towaru i opiewa na miejscowość położoną na polskim obszarze celnym oraz ważny jest na całą drogę przewozu z kraju pochodzenia do tej miejscowości.

(4) a) Ministerstwo Przemysłu i Handlu, przy udzielaniu pozwoleń na przywóz do Polski towarów pochodzących z Ameryki Środkowej i Południowej (wyjąwszy El Salvador), zaopatruje je w klauzulę: „ważne tylko po przedłożeniu świadectwa pochodzenia, wystawionego i wizowanego w kraju pochodzenia towaru”.

b) Importerzy polscy, starający się o pozwolenie na prawo przywozu towarów pochodzących z krajów wymienionych w poprzednim ustępie, informowani są przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu przy wydawaniu pozwoleń przywozowych o konieczności zawiadamiania eksporterów, że świa-

dectwa pochodzenia wystawiane być muszą bezwzględnie w kraju pochodzenia towaru i wizowane w najbliższym urzędzie zagranicznym R. P. Importerzy polscy odpowiedzialni są całkowicie za dochowanie warunków, na podstawie których Ministerstwo Przemysłu i Handlu udzieliło pozwolenia na przywóz.

c) Urzędy zagraniczne w krajach trzecich, którym przedkładane są do wizowania świadectwa pochodzenia, dotyczące towarów, pochodzących z państw Ameryki Środkowej i Południowej (wyjąwszy El Salvador), wystawione nie w kraju pochodzenia — powinny zwracać uwagę interesantom, iż świadectwa te, nawet jeżeli posiadać będą wizę konsularną, nie będą uznane przez polskie urzędy celne, o ile okaże się, że dany towar dopuszczony został do przywozu do Polski za specjalnym pozwoleniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu, w którym znajduje się podana w ustępie a) klauzula bezpośrednio świadectwa pochodzenia towaru i wizy konsularnej.

d) Urzędy zwierzchnie powinny niezwłocznie zaznajomić dokładnie podległe im konsulaty honorowe R. P. z techniką wizowania świadectw pochodzenia towarów, pochodzących z państw Ameryki Środkowej i Południowej (wyjąwszy El Salvador) a dopuszczonych do importu do Polski za specjalnym pozwoleniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Świadectwa pochodzenia towarów przy stosowaniu stawek kolumny II taryfy celnej przywozowej.

8. Przy stosowaniu stawek kolumny II taryfy celnej przywozowej nie wymaga się w zasadzie udowodnienia kraju pochodzenia towaru przy pomocy świadectwa pochodzenia. Urząd Celny może jednakże w razie zachodzących wątpliwości zażądać przedstawienia tego świadectwa.

Miejsce wystawiania świadectw pochodzenia towarów.

9. Świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane:

- a) w kraju pochodzenia towaru,
- b) w kraju trzecim traktatowym, przez który towar był przewożony lub w którym był przechowywany chociażby pod dozorem celnym.

Instytucje uprawnione do wystawiania świadectwa pochodzenia towarów.

10. (1). W kraju pochodzenia towaru świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane:

- a) przez urzędy celne,
- b) przez inne urzędy w ramach postanowień traktatowych,
- c) przez izby przemysłowe i handlowe,
- d) przez inne instytucje gospodarcze, notyfikowane Rządowi Polskiemu i przez Rząd Polski uznane.

(2) W kraju trzecim traktatowym, przez który towar jest przewożony, świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane tylko przez izby i uprawnione instytucje gospodarcze.

(3) Na towary pochodzące z kolonii, krajów mandatowych lub krajów pozostających pod protektoratem, objętych umowami handlowymi, świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane również w krajach macierzystych przez izby przemysłowe i handlowe oraz inne uprawnione instytucje gospodarcze, chociażby dane towary nie były przewożone przez kraje macierzyste.

(4) Na towary, pochodzące z krajów traktatowych pozaeuropejskich, przywożone do polskiego obszaru celnego drogą morską za bezpośrednim dokumentem przewozowym z kraju pochodzenia i bez przeładunku w drodze, świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane przez krajową izbę przemysłowo-handlową, mającą siedzibę w porcie polskiego obszaru celnego, do którego towar został przywieziony; na obszarze W. M. Gdańska powołaną do tego instytucją jest Izba Handlu Zagranicznego w Gdańsku.

(5) Postanowienia powyższe nie mają zastosowania w tych przypadkach, gdy umowy handlowe zastrzegają, że świadectwa pochodzenia na pewne określone towary powinny być wystawione w kraju pochodzenia towaru przez ściśle wymienione instytucje.

(6) Uprawnienia izb przemysłowych i handlowych oraz uprawnionych instytucji gospodarczych w zakresie wystawiania świadectw pochodzenia sprawdzają urzędy zagraniczne R. P., wizujące te świadectwa.

(7) Świadectwa pochodzenia wystawiane przez urzędy celne są uznawane na zasadach wzajemności.

Treść świadectw pochodzenia towarów.

11. (1). Świadectwo pochodzenia powinno zawierać następujące dane:
- a) nazwisko i imię (firmę) oraz adres wysyłającego;
 - b) nazwę handlową towaru, określającą dostatecznie jego rodzaj ewentualnie jego nazwę taryfową;
 - c) wskazanie rodzaju przewozu; przy przewozie drogą wodną powinna być w miarę możliwości podana również nazwa statku;
 - d) stwierdzenie, że towar objęty świadectwem, jest przeznaczony do polskiego obszaru celnego; podanie nazwiska lub firmy i miejsca zamieszkania odbiorcy nie jest konieczne;
 - e) stwierdzenie, że towary wymienione w świadectwie są produktami naturalnymi lub wytworami przemysłu danego kraju, a jeżeli chodzi o towary przetworzone w tym kraju, to w takim stopniu, że co najmniej 50% ogólnej wartości towaru po jego przetworzeniu przypada na koszty robocizny i materiałów kraju przetworzenia — stwierdzenie tego faktu przy jednoczesnym wymienieniu kraju przetworzenia (nazwa kraju pochodzenia względnie kraju przetworzenia powinna być dokładnie wymieniona);
 - f) znaki i numery, ilość sztuk i rodzaj opakowania oraz wagę brutto i netto;
 - g) wartość towaru;
 - h) miejscowość i datę wystawienia świadectwa, pieczęć urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo oraz podpis osoby wystawiającej.
- (2) Umowy handlowe lub porozumienia z państwami obcymi mogą wymagać jeszcze innych danych w treści świadectwa pochodzenia.
- (3) Jakkolwiek pewien ściśle ustalony wzór świadectw pochodzenia towaru nie jest wymagany przepisami autonomicznymi, niemniej jednak wskazane jest używanie pewnych stałych wzorów, względnie wzorów ustalonych z poszczególnymi państwami.

Język świadectwa pochodzenia towarów.

12. (1). Świadectwo pochodzenia powinno być wystawione w języku kraju pochodzenia towaru, lub innym języku obcym, oraz w języku polskim. Jeżeli świadectwo pochodzenia towaru jest wystawione tylko w języku obcym,

urząd celny może zażądać przedstawienia uwierzytelnionego tłumaczenia na język polski całego świadectwa pochodzenia lub tylko nazwy towaru.

Nazwa towaru musi być w każdym razie przetłumaczona na język polski; tłumaczenie nazwy towaru może być również dokonane w kraju przez importera względnie agenta celnego bez potrzeby uwierzytelnienia tego tłumaczenia, chyba że Urząd Celny ma uzasadnione wątpliwości, czy tłumaczenie jest właściwe.

Uwierzytelnione tłumaczenie nazwy towaru, czy też całego świadectwa pochodzenia, dokonywane być może przez zaprzysiężonych tłumaczy lub izby przemysłowo-handlowe w Polsce.

(2) Jest wskazane, aby urzędy zagraniczne R. P. przy wizowaniu świadectw pochodzenia towarów udzielały pomocy stronom w tłumaczeniu na język polski nazwy towaru.

Okres ważności świadectw pochodzenia towarów.

13. (1). Świadectwo pochodzenia może być wykorzystane, jeżeli towar, którego dotyczy, został dostarczony z zagranicy do granicznego urzędu celnego lub do wolnego obszaru celnego (wolnej strefy) przed upływem 6-ciu miesięcy od daty wystawienia świadectwa pochodzenia niepodlegającego wizowaniu lub od daty wystawienia wizy konsularnej na świadectwie pochodzenia.

(2) Urząd celny może zezwolić na wykorzystanie świadectw pochodzenia w okresie następnym sześciu miesięcy, jeżeli strona udowodni, że towary, do których odnosi się dane świadectwo pochodzenia, były wysłane do polskiego obszaru celnego w właściwym czasie, nie zostały jednak dostarczone w tym terminie z przyczyn spowodowanych siłą wyższą (burza, katastrofa kolejowa, strajk itp.).

(3) Poza tym na wykorzystanie świadectw pochodzenia w terminie późniejszym może zezwolić Ministerstwo Skarbu.

(4) Zezwolenia na wykorzystanie świadectw pochodzenia po upływie 6-ciu miesięcy od daty ich wystawienia lub wizowania są wydawane tylko na pisemny wniosek importera.

Termin przedstawiania świadectw pochodzenia do odprawy celnej.

14. (1). Świadectwo pochodzenia powinno być w zasadzie przedstawione przy zgłoszeniu towaru do odprawy celnej, może być jednak przedstawione również po zgłoszeniu towaru, nie później jednak, jak przed wydaniem towaru z pod dozoru celnego do wolnego obrotu.

(2) Jeżeli strona z usprawiedliwionych przyczyn nie może przedstawić świadectwa pochodzenia w przepisany terminie a zatrzymanie towaru mogłoby spowodować jego zepsucie się lub narazić stronę na zbyt wysokie koszty, wówczas urząd celny może zezwolić na późniejsze przedstawienie świadectwa pochodzenia na warunkach ustalonych w § 15, ust. 2 zarządzenia Min. Skarbu z dn. 1.IV. 1939 r. (Mon. Polski nr 85, poz. 194).

Przesyłki objęte jednym świadectwem pochodzenia towarów.

15. (1). Świadectwa pochodzenia towarów powinny być wystawione oddzielnie na każdy dokument przewozowy lub na każdą przesyłkę.

(2) Przy przesyłkach pocztowych jedno świadectwo pochodzenia towarów może obejmować najwyżej trzy paczki pocztowe, wysłane przez tego samego nadawcę do jednego adresata.

Wizowanie świadectw pochodzenia towarów.

16. (1). Świadectwa pochodzenia wystawiane przez urzędy celne i inne uprawnione urzędy kraju pochodzenia są wolne od polskiej wizy konsularnej.

(2) Świadectwa pochodzenia towarów wystawione przez izby przemysłowo-handlowe lub uprawnione instytucje gospodarcze muszą być zaopatrzone w polską wizę konsularną.

(3) Urzędy zagraniczne R. P. nie są upoważnione do przedłużania terminu ważności wizy na świadectwach pochodzenia towarów.

(4) W przypadkach, gdy strona domaga się wizowania świadectwa pochodzenia towarów, zbędnego dla polskich urzędów przy odprawie celnej, urząd zagraniczny R. P. powinien wizy tej udzielić.

Urzędy wystawiające wizy.

17. Wizy na świadectwach pochodzenia towarów wystawiane są zasadniczo przez etatowe urzędy konsularne R. P. (Wydziały Konsularne Poselstw R. P.), Konsulowie Honorowi i Agenci Konsularni mogą wizować świadectwa pochodzenia towarów tylko na podstawie specjalnego upoważnienia Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Odmowa wizy.

18. (1). Urząd zagraniczny R. P. może odmówić udzielania wizy lub uzależnić wydanie wizy od uzyskania dodatkowych wyjaśnień, jeżeli dane, przytoczone w świadectwie pochodzenia towarów, nasuwają mu jakiegokolwiek wątpliwości.

(2) Odmówić należy wizowania świadectw pochodzenia towarów, które noszą ślady wycierania, skrobienia, wymazywania itp. z wyjątkiem poprawek, dokonanych przez przekreślenie pierwotnego tekstu i wypisanie nowego, przy czym powinny być one omówione i stwierdzone pieczęcią urzędu lub instytucji, która wystawiła świadectwo pochodzenia, oraz podpisem.

Teksty wiz.

19. (1). Tekst wizy konsularnej na świadectwie pochodzenia towarów, wydanym w celu uzyskania zniżki konwencyjnej, jest następujący:

W I Z A.

Stwierdzam, że wyżej podpisana instytucja.....
jest upoważniona do wystawiania świadectw pochodzenia towarów i że przytoczone w powyższym świadectwie dane wydają mi się wiarogodne.

Wiza ważna 6 miesięcy.

Pobrano opłaty.....poz. T.O.K.....

Miejscowość.....(data).....

(Podpis i pieczęć)

(2) Tekst wizy konsularnej na świadectwach pochodzenia towarów wydanej w innych celach zawierać powinien ponadto klauzulę w języku polskim i w języku kraju pochodzenia „nie dotyczy zniżek celnych”.

Odpisy świadectw pochodzenia towarów i faktur.

20. Urząd konsularny żądać powinien przy wizowaniu świadectwa pochodzenia towarów również kopii tego świadectwa, oraz kopii faktury, które przechowuje w celach kontroli.

Duplikaty świadectw pochodzenia.

21. Duplikaty świadectw pochodzenia wydają tylko urzędy zagraniczne R. P. i to w przypadkach wyjątkowych, gdy strona udowodni, że oryginalne świadectwo pochodzenia zostało zniszczone skutkiem działania siły wyższej, a towar został faktycznie wysłany.

Wizowanie zaświadczeń o analizie towarów.

22. Zaświadczenia o analizie próbek towarowych powinny być zaopatrzone przez urzędy zagraniczne R. P. w stwierdzenie, że instytucja dokonywująca analizy jest do tego uprawniona na podstawie przepisów danego kraju; stwierdzenie powyższe umieszcza się na zaświadczeniu o analizie, załączona zaś próbka towaru, oznaczona numerem przez instytucję, która wystawiła zaświadczenie, zaopatrzona być powinna w pieczęć urzędu zagranicznego R. P. i podpis.

Opłaty.

23. (1). Opłaty konsularne za wykonywanie poszczególnych czynności w zakresie świadectw pochodzenia towarów i zaświadczeń o analizie towarów ustalone są w Taryfie Opłat Konsularnych.

(2) Opłaty pobrane za czynności w zakresie świadectw pochodzenia towarów i zaświadczeń o analizie nie mogą być zwrócone, chociażby strona z jakichkolwiek powodów ich nie wyzyskała.

24. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym MSZ.

25. Jednocześnie tracą moc obowiązującą zarządzenia: Nr R.E. 60/209 (Dz. Urz. MSZ z dn. 15.XI. 1935 nr 6, poz. 55), Nr R.E. 60/9 (Dz. Urz. MSZ z dn. 29.II. 1936 nr 3, poz. 25) i Nr R.E. 60/55 (Dz. Urz. MSZ z dn. 1.IV. 1936 nr 4, poz. 36).

44.

B. Pers. 473.

URLOPY.

Zarządzam wprowadzenie w życie załączonego wykazu dni podróży, doliczanych do wymiaru urlopów wypoczynkowych urzędników i umysłowych pracowników kontraktowych w razie ich podróży do Polski, stosownie do zarządzenia o urlopiach pkt. 6 (1) (Dz. Urz. MSZ z dnia 1 kwietnia 1936 r. nr 4, poz. 35).

WYKAZ DNI PODRÓŻY

doliczanych do wymiaru urlopów wypoczynkowych urzędników i umysłowych pracowników kontraktowych, w razie podróży do Polski (cyfry oznaczają dni podróży do Polski i z powrotem do miejsca urzędowania).

Europa

Belgia		Lille	4	Jugosławia	
		Limoges	6	Belgrad	4
Bruksela	4	Lyon	6	Bania Luka	4
Antwerpia	4	Marsylia	6	Dubrownik	5
Mons	4	Metz	4	Lublana	4
		Nantes	4	Split	5
Bułgaria		Nicea	6	Suszk	4
		Perigueux	6	Zagrzeb	3
Sofia	5	Strasburg	4		
Warna	5	Tuluza	6	Litwa	
				Kowno	2
Dania		Gdańsk W. M.	2	Luxemburg	
				Luxemburg	4
Kopenhaga	3	Grecja		Łotwa	
Aalborg	4			Ryga	3
Aarhus	4	Ateny	7	Dyneburg	2
Haderslev	4	Pireus	7		
Hasle	4	Saloniki	6	Monaco	
Horsens	4			Monaco	6
Naestved	4	Hiszpania		Niemcy	
Nakskow	4			Berlin	2
Odense	4	Madryt	8	Elk	2
		Barcelona	7	Essen	3
Estonia		Bilbao	7	Düsseldorf	3
		Las Palmas	14	Frankfurt n. M.	3
Tallinn	4	Malaga	8	Hamburg	3
Kuressaare	4	San Sebastian	7	Kłajpeda	2
Narwa	4	Vigo	9	Królewiec	2
Tartu	4	Walencja	8	Kwidzyń	2
				Lipsk	2
Finlandia		Holandia		Monachium	3
				Mor. Ostrawa	2
Helsinki	5	Haga	4	Olsztyn	2
Tampere	6	Amsterdam	4	Opole	2
Turku (Abo)	5	Arnhem	4	Piła	2
Viipuri	5	Dordrecht	4	Szczecin	2
		Heerlen	4	Wiedeń	2
Francja		Rotterdam	4	Wrocław	2
				Protectorat Czech i Moraw	
Paryż	4	Islandia		Praga	2
Agen	6				
Boulogne s. Mer	4	Reykjavik	12		
Bordeaux	4				
Dunkerque	4				
Le Havre	4				

Norwegia		Wielka Brytania		Straits Settlements	
Oslo	5	Londyn	5	Singapore	48
Bergen	6	Cardiff	5	Palestyna	
Stawanger	7	Dublin	7	Jerozolima	14
Tönsberg	5	Glasgow	6	Haifa	14
		Hull	6	Tel Aviv	14
Portugalia		Manchester	6	Wyspa Cypr	
Lisbona	10	Southampton	5	Limassol	18
Porto	10	La Valette	10		
		Włochy		Posiadłości U. S. A.	
Rumunia		Rzym	6	Filipiny	
Bukareszt	4	Bari	6	Manila	42
Braila	4	Bolonia	5	Francuskie posiadł.	
Cluj	4	Catania	6	Indochiny	
Czerniowce	4	Florencja	6	Hanoi	42
Galac	4	Mediolan	5	Saigon	42
Kiszyniów	4	Neapol	6	Syria	
Konstanca	4	Triest	4	Beyrut	18
Słowacja		Turyń	5		
Bratislava	2	Wenecja	4	Holenderskie pos.	
		Zw. Socj. Rep. Rad		Indie	
Szwajcaria		Moskwa	3	Batavia	48
Bern	4	Kijów	3	Semarang	50
Bazylea	4	Leningrad	3	Irak	
Genewa	4	Mińsk	2	Bagdad	20
Zurich	4	A z j a		Iran	
		Afganistan		Teheran	18
Szwecja		Kabul	40	Japonia	
Sztokholm	4	Chiny		Tokio	28
Boras	3	Szanghaj	28	Osaka	28
Gåwle	4	Brytyjskie pos.		Yokohama	28
Göteborg	3	Chiny		Mandżukuo	
Halmstadt	3	Victoria (Hongkong)	32	Charbin	20
Kalmar	3	Indie			
Lulea	3	Bombaj	28	Syjam	
Malmö	3	Colombo	38	Bangkok	58
Norrköping	4	Kalkuta	42		
Watykan (Rzym)	6	Rangoon	44		
Węgry					
Budapeszt	2				
Ungwar	3				

Turcja		Liberia		A m e r y k a centr.	
Ankara	10	Monrowia	30	Costa Rica	
Stambuł	7	Portugal. posiadł.		San José de Costa Rica	33
A f r y k a		Angola		Cuba	
Brytyjskie posiadł.		Benguela	44	Havana	28
Unia Połud. Afr.		Madera		Guatemala	
Capetown	41	Funchal	16	Guatemala	32
Johannesburg	44	Wyspy Azorskie		Haiti	
Rodezja		Ponta Delgada	18	Port au Prince	30
Salisbury	61	Włoskie posiadł.		Honduras	
Wyspa Mauritius		Abisynia		Tegucigalpa	32
Port Louis	60	Adis Abbeba	26	Nicaragua	
Mozambik		A m e r y k a półn.		Managua	34
Lourenco Marques	65	Brytyjskie posiadł.		Panama	
Egipt		Kanada		Colon	36
Kair	14	Ottawa	20	Panama	36
Aleksandria	14	Montreal	20	Salwador	
Francuskie posiadł.		Regina	24	San Salvador	32
Algeria		St. John's	22	Rep. Dominicana	
Alger	8	Vancouver	26	Ciudad Trujillo	36
Oran	10	Winnipeg	23	A m e r y k a połudn.	
Franc. Afryka Zach.		Bermudy		Argentyna	
Conakry	28	Hamilton	31	Buenos Aires	46
Dakar	26	Meksyk		Posadas	48
Madagaskar		Meksyk	30	Boliwia	
Tananarive	60	Merida	25	La Paz	52
Marokko		Vera Cruz	28		
Casablanca	12	Stany Zjednoczone			
Tunis		Waszyngton	20		
Tunis	10	Baltimore	19		
		Boston	19		
		Chicago	21		
		Filadelfia	19		
		Houston	26		
		Los Angeles	26		
		New Orleans	26		
		New York	18		
		Pittsburg	20		
		San Francisco	26		

Brazylia		Holenderskie posiadł.	Urugwaj		
Rio de Janeiro	36	Curaçao	Montevideo	44	
Kurytyba	40	Willemstad	35	Venezuela	
Porto Alegre	40	Kolumbia	Caracas	33	
Sao Paolo	38	Bogota	40	Australia	
		Cali	38	Brytyjskie posiadł.	
Chile		Paragwaj	Commonwealth Australii		
Santiago	50	Assuncion	Melbourne	80	
			Sydney	80	
Ekwador		Peru	Nowa Zelandia		
Quito	42	Lima	48	Wellington	85

Warszawa, dnia 18 lipca 1939 r.

Minister
(-) *J. Beck*

CZĘŚĆ II.

54.

B. Pers. 471/39/3.

ZMIANY PERSONALNE

W URZĘDZIE CENTRALNYM MSZ I URZĘDACH PODLEGŁYCH.

MIANOWANY DEKRETEM PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

dr Papée Kazimierz, poseł nadzwyczajny i minister pełnomocny w MSZ — ambasadorem R. P. przy Stolicy Apostolskiej w Rzymie, z dniem 15 lipca 1939 r.

MIANOWANI:

prof. Bersano Arturo — konsulem honorowym R. P. w Turynie z dn. 29 kwietnia 1939 r.

Białokur Waclaw, radca w MSZ — I sekretarzem poselstwa w Poselstwie R. P. w Oslo z dniem 1 września 1939 r.

Bieliński Michał, radca w MSZ — konsulem w Konsulacie Gen. R. P. w Paryżu z dniem 1 października 1939 r.

Bodeński Lesław, radca w MSZ — I sekretarzem ambasady w Ambasadzie R. P. w Londynie z dniem 1 sierpnia 1939 r.

Filip Tadeusz, attaché konsularny w Konsulacie R. P. w Antwerpii — attaché ambasady w Ambasadzie R. P. przy Kwirynale w Rzymie z dniem 1 września 1939 r.

Fuksiewicz Bernard, radca w MSZ — I sekretarzem poselstwa w Poselstwie R. P. w Kownie z równoczesnym powierzeniem kierownictwa Wydziału Konsularnego Poselstwa z dniem 15 sierpnia 1939 r.

Grubert Wiktor, referendarz w MSZ — attaché konsularnym w Konsulacie R. P. w Strasburgu z dniem 1 września 1939 r.

Kapiszewski Henryk — radcą w MSZ w VI gr. up. z dn. 1 czerwca 1939 r. z równoczesnym przydziałem do Wydz. Polaków Zagranicą (E. II.).

Krotoski Ludwik, referendarz w MSZ — radcą w MSZ z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Lasocki Jerzy, attaché ambasady w Ambasadzie R. P. przy Kwirynale w Rzymie — attaché ambasady w Ambasadzie R. P. w Waszyngtonie z dniem 1 września 1939 r.

Mastalerz Stefan, pracownik kontraktowy w Konsulacie R. P. w Lipsku — podreferendarzem w MSZ z dniem 1 sierpnia 1939 r.

- Molassy Jan* — sekretarzem administracyjnym w MSZ z dniem 1 lipca 1939 r.
- Narzyski Tadeusz*, I sekretarz poselstwa w Poselstwie R. P. w Helsingforsie — I sekretarzem ambasady w Ambasadzie R. P. w Bukareszcie z dniem 15 sierpnia 1939 r.
- Nowicki Romuald*, attaché konsularny w Konsulacie R. P. w Düsseldorfie — attaché konsularnym w Konsulacie Gen. R. P. w Berlinie z dniem 1 września 1939 r.
- Patek Wiesław*, referendarz w MSZ — attaché poselstwa w Poselstwie R. P. w Sztokholmie z dniem 1 września 1939 r.
- Piłsudski-Giniatowicz Mariusz*, referendarz w MSZ — attaché konsularnym w Konsulacie R. P. w Bukareszcie z dniem 1 października 1939 r.
- Podoski Wiktor*, radca w MSZ — konsulem generalnym R. P. w Ottawie z dniem 1 października 1939 r.
- Rosset Stanisław*, radca w MSZ — radcą poselstwa z dniem 1 października 1939 r. z równoczesnym powierzeniem kierownictwa Poselstwa R. P. w Szanghaju w charakterze chargé d'affaires.
- dr Rozwadowski Jan*, zastępca dyrektora Biura Personalnego w MSZ — konsulem generalnym R. P. w Marsylii z dniem 1 sierpnia 1939 r.
- dr Switkowski Adam*, radca w MSZ — konsulem generalnym R. P. w Zagrzebiu z dniem 1 września 1939 r.
- Tarnowski Antoni*, wicekonsul w Konsulacie Gen. R. P. w Amsterdamie — II sekretarzem ambasady w Ambasadzie R. P. w Waszyngtonie, z dniem 1 września 1939 r.
- Wintermark Franklin* — konsulem honorowym R. P. w Malmö z dn. 24 kwietnia 1939 r.
- dr Wodzicki Roman*, konsul w Konsulacie Gen. R. P. w Berlinie — konsulem R. P. w Szczecinie z dniem 1 września 1939 r.
- Załęski Maciej*, I sekretarz poselstwa w Poselstwie R. P. w Kownie — I sekretarzem poselstwa w Poselstwie R. P. w Helsingforsie, z dniem 1 sierpnia 1939 r.

ODWOŁANI:

- Budny Michał*, II sekretarz ambasady w Ambasadzie R. P. w Waszyngtonie do Centrali MSZ z dniem 1 września 1939 r. z równoczesną nominacją na radcę w MSZ.
- Bartel Ludwik Stefan*, wicekonsul w Konsulacie R. P. w Bukareszcie — do Centrali MSZ z dniem 1 października 1939 r. z równoczesną nominacją na radcę w MSZ.
- Kossobudzki Stanisław*, wicekonsul w Konsulacie R. P. w Strasburgu — do Centrali MSZ z dniem 1 września 1939 r. z równoczesną nominacją na radcę w MSZ.
- Kula Alfons*, sekretarz konsularny z tyt. I sekretarza poselstwa w Poselstwie R. P. w Kairze — do Centrali MSZ z dniem 1 listopada 1939 r. z równoczesną nominacją na tytularnego radcę w MSZ.
- Obreński Witold*, konsul generalny R. P. w Marsylii — do Centrali MSZ z dniem 1 sierpnia 1939 r. z równoczesną nominacją na radcę w MSZ.
- Pawlica Jan*, konsul generalny R. P. w Ottawie — do Centrali MSZ z dniem 1 października 1939 r. z równoczesną nominacją na radcę w MSZ.
- Pol Wiktor Szczepan*, konsul generalny R. P. w Zagrzebiu — do Centrali MSZ z dniem 1 września 1939 r. z równoczesną nominacją na radcę w MSZ.

- Brzezie-Russocki Wacław*, konsul R. P. w Szczecinie — do Centrali MSZ z dniem 1 sierpnia 1939 r. z równoczesną nominacją na radcę w MSZ.
- Skolimowski Mieczysław*, sekretarz konsularny z tyt. II sekretarza poselstwa w Poselstwie R. P. w Hiszpanii — do Centrali MSZ z dniem 1 września 1939 r. z równoczesną nominacją na podreferendarza w MSZ.
- Sobański Bronisław*, attaché ambasady w Ambasadzie R. P. w Bukareszcie — do Centrali MSZ z dniem 1 września 1939 r. z równoczesną nominacją na referendarza w MSZ.
- Szydłowski Stanisław*, II sekretarz poselstwa w Poselstwie R. P. w Oslo — do Centrali MSZ z dniem 1 września 1939 r. z równoczesną nominacją na radcę w MSZ.
- Tomaszewski Jan*, II sekretarz ambasady w Ambasadzie R. P. w Londynie — do Centrali MSZ z dniem 31 sierpnia 1939 r. z równoczesną nominacją na radcę w MSZ.
- dr Odrowąż-Wysocki Stefan*, konsul w Konsulacie Gen. R. P. w Paryżu — do Centrali MSZ z dniem 1 października 1939 r. z równoczesną nominacją na radcę w MSZ.

PRZYDZIELENI:

- Le Clerq Felicja Edmée* — sekretarz administr. w MSZ — do kancelarii Departamentu Konsularnego z dn. 1 maja 1939 r.
- Bociański Jan*, radca w MSZ (D. K.) — do Wydziału Prasowego (P. VI.) z dniem 8 lipca 1939 r.
- Grzegorzewski Stanisław*, podreferendarz w MSZ — do Departamentu Administracyjnego (A. II. RC) z dniem 4 lipca 1939 r.
- Nałęcz-Korzeniowski Stanisław* — radca w MSZ do Wydziału Prasowego z dn. 1 maja 1939 r.
- Krzeczunowicz Jerzy* — referendarz w MSZ — do Wydziału Prasowego (P. VI.) z dn. 1 maja 1939 r.
- Śmieszek Józef* — radca w MSZ — do Wydziału Prasowego (P. VI.) z dn. 1 maja 1939 r.
- mjr dr Świątkowski Adam* — w dyspozycji MSZ — do Wydziału Opieki Prawnej (E. III.) z dn. 14 kwietnia 1939 r.
- Vetulani Zygmunt* — radca w MSZ — do Rady Ekonomicznego (R. E.) z dn. 1 maja 1939 r.
- Zaleski Franciszek* — radca w MSZ — do Wydziału Wschodniego (P. III.) z dn. 1 maja 1939 r.

POWIERZENIE PEŁNIENIA FUNKCYJ:

- Bociańskiemu Janowi*, radcy w MSZ — zastępcy Naczelnika Wydziału Prasowego w MSZ z dniem 8 lipca 1939 r.
- Siedleckiemu Stanisławowi*, radcy w MSZ — zastępcy Dyrektora Biura Personalnego w MSZ z dniem 1 lipca 1939 r.
- Siedleckiemu Władysławowi*, prowizorycznemu referendarzowi w MSZ — kierownika referatu w Wydziale Prasowym w MSZ.

UPOWAŻNIENI DO UŻYWANIA TYTUŁU:

- Zarański Józef* — konsul, kierownik Konsulatu Gen. R. P. w Wiedniu — konsula generalnego z dn. 8 maja 1939 r.

UDZIELONO URLOPU BEZPŁATNEGO:

Dembińskiemu Konradowi — sekretarzowi administracyjnemu w MSZ — na czas od dn. 1 maja 1939 r. do dn. 30 kwietnia 1940 r.

Hemplowi Stanisławowi — posłowi nadzwyczajnemu i ministrowi pełnomocnemu w stanie nieczynnym — na czas piastowania mandatu senatora Rzeczypospolitej Polskiej.

PRZEDŁUŻONO URLOP BEZPŁATNY:

Czerkas-Chodosowskiej Wiktorii — kierownikowi kancelarii w MSZ — do dn. 30 kwietnia 1940 r.

dr Langrodowi Witoldowi — naczelnikowi Wydziału w MSZ — do dn. 30 kwietnia 1940 r.

Pięiężnemu Władysławowi — st. rejestratorowi w MSZ — do dn. 30 czerwca 1940 r.

Pogorzelskiemu Janowi, sekretarzowi rachunkowemu w MSZ — do dnia 30 czerwca 1940 r.

dr. Przybyłkiewiczowi Zygmuntowi — prow. referendarzowi w MSZ — do dn. 31 maja 1940 r.

Szteynównie Zofii — prow. sekretarzowi administracyjnemu w MSZ — do dn. 30 czerwca 1940 r.

PRZERWANIE URLOPU BEZPŁATNEGO:

Galasowi Konstantemu, radcy w MSZ — z dn. 30 kwietnia 1939 r., z równoczesnym odwołaniem od tej daty do Centrali MSZ i przydziałem do Wydziału Prasowego (P. VI.).

Piechockiemu Janowi, kierownikowi kancelarii w MSZ — z dn. 16 czerwca 1939 r. z równoczesnym odwołaniem od tej daty do Centrali MSZ i przydziałem do Biura Personalnego.

PRZENIESIENI W STAN SPOCZYNKU:

Fedewicz Michał — podreferendarz w MSZ — z dn. 30 września 1939 r.

Sztafrowski Marcelian — referendarz w MSZ — z dn. 30 czerwca 1939 r.

ZMIANY ZARZĄDZONE PRZEZ INNE MINISTERSTWA:

Baliński Jerzy rtm. — przydzielony do attache wojskowego przy Ambasadzie R. P. w Paryżu z dn. 10 maja 1939 r.

Brzeszczyński Stefan, płk dypl. — mianowany attache wojskowym przy Ambasadzie R. P. w Moskwie z dn. 15 maja 1939 r.

46.

B. Pers. P. i — 210/7.

ZMIANY ADRESÓW URZĘDÓW ZAGRANICZNYCH.

CAPETOWN, (Unia Połudn. Afryk.) Konsulat R. P.

Consulate of Poland, 227 Boston House, Strand Street
Capetown, Union of South Africa.

CZERNIOWCE, (Rumunia) Konsulat R. P.
Cernauti, strada Armeneasca 4.

KOPENHAGA, (Dania) Poselstwo R. P.
Copenhagen, Bredgade 30
Nr tel. Palae 72-70, 72-90, 72-15
Mieszkanie posła:
Copenhagen, Frederiksgade 17
Nr tel. Palae 598.

HABANA (Cuba) Konsulat Honorowy R. P.
Consulate of Poland
Habana, (Cuba,) 58, 8-th St. Vedado
Nr tel. F 2521.

LOS ANGELES (St. Zjednoczone A. P.) Konsulat Honorowy R. P.
Consulate of Poland
Los Angeles (Cal.), 650 South Grand Avenue.

SAN SALVADOR (Republika Salvador) Konsulat Honorowy R. P.
Consulado de Polonia
6-a Avenida Norte, número 8
(Apartada de Correos 47).

BOULOGUE - SUR - MER (Francja) Konsulat Honorowy R. P.
Consulat de Pologne
Boulogue-sur-Mer, 46 bis Quai Gambetta.

SOUTHAMPTON (Anglia) Konsulat Honorowy R. P.
Consulate of Poland
6 Southcliff Road
Southampton.

PRAGA (Protektorat Czech i Moraw) Konsulat Generalny R. P.
Praha XI ul. Swedska 40
Nr tel. 465-29.

w z. Dyrektor Gabinetu Ministra
(-) Seweryn Sokołowski

Redakcja i Administracja
Sekretariat Ministra Spraw Zagranicznych (G. M.) tel. wewn. 105.

Prenumerata roczna zł 8.—, cena numeru 75 gr.
